

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (seitsmes koda)

22. detsember 2022*

Apellatsioonkaebus – Avalik teenistus – Euroopa Investeerimispanka (EIP) töötajad – Mõiste „töövõimetus“ – Tõend töövõime kohta – Põhjuseta töölt puudumine – Tühistamishagi ja kahju hüvitamise nõue

Kohtuasjas C-68/22 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 2. veebruaril 2022 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Investeerimispank (EIP), esindajad: G. Faedo ja I. Zanin, keda abistas advokaat A. Duron,

apellant,

teine menetlusosaline:

KL, esindajad: advokaadid A. Champetier ja L. Levi,

hageja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: koja president M. L. Arastey Sahún, kohtunikud F. Biltgen (ettekandja) ja J. Passer,

kohtujurist: A. M. Collins,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

- 1 Euroopa Investeerimispank (EIP) palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 24. novembri 2021. aasta kohtuotsus KL vs. EIP (T-370/20, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“; EU:T:2021:822), milles Üldkohus esiteks tühistas EIP 2019. aasta 8. veebruari otsuse ja 8. märtsi otsuse, millega KL tunnistati töövõimeliseks ja alates 18. veebruarist 2019 põhjuseta töölt puudunuks, ning EIP presidendi 16. märtsi 2020. aasta otsuse, millega need otsused jõusse jäeti (edaspidi koos „vaidlusalused otsused“), ning teiseks kohustas EIPd maksma KLile alates 1. veebruarist 2019 invaliidsuspensiooni ja sellelt arvestatud viivist, arvates maha summad, mis maksti KLile töötasuna ja mille puhul selgub, et invaliidsuspensiooni maksmise tõttu ei olnud tal õigus neid summasid saada.

Õiguslik raamistik

Pensioniskeemi üleminekueeskirjad

- 2 EIP töötajatele kohaldatava pensioniskeemi üleminekueeskirjade (edaspidi „pensioniskeemi üleminekueeskirjad“) artikkel 46-1 näeb ette:

„Käesolevate eeskirjade kohaldamisel on töövõimetu kindlustatud isik, kes ei suuda haiguse, õnnetuse või puude tõttu füüsiliselt või vaimselt täita püsivalt oma tööülesandeid või muid samaväärseid tööülesandeid ning kes on tunnistatud artikli 48 kohaselt töövõimetuks.“

- 3 Pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 48-1 on sätestatud, et töövõimetuse peab kinnitama EIP valitud arst või vaidlustamise korral nende eeskirjade artiklis 13-1 ette nähtud töövõimetuskomitee.

- 4 Pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 51-1 on märgitud:

„Kui töövõimetu isik tegeleb tasustatud tegevusega, vähendatakse invaliidsuspensiooni niivõrd kui invaliidsuspensiooni, lastetoetuste ja tasustatud tegevusest saadava tulu summa ületab netotöötasu, mis vastab kindlustatud isiku palgaastmele ja ametikohale samasuguse perekondliku olukorra põhjal sel ajal, kui ta töövõimetuks tunnistati.“

Personalieeskirjad

- 5 Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade käesoleva vaidluse aluseks olevate asjaolude asetleidmise ajal kehtinud redaktsiooni (edaspidi „personalieeskirjad“) artikli 78 esimeses lõigus on sätestatud:

„Ametnikul on VIII lisa artiklites 13–16 ette nähtud korras õigus invaliidsustoetusele püsiva täieliku invaliidsuse korral, mille tõttu ametnikul ei ole võimalik täita oma tegevusüksuse ametikohale vastavaid kohustusi.“

Vaidluse taust

- 6 Vaidluse tausta, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–39, võib käesoleva menetluse vajadustest lähtudes kokku võtta järgmiselt.

- 7 KL asus EIP teenistusse alates 1. septembrist 2001.
- 8 Pärast KLi mitut töölt puudunud ajavahemikku teatas EIP talle 22. mail 2017, et EIP töövõimetusrarst andis soovitusel määrata talle alates 1. juunist 2017 kuueks kuuks ajutine osaline töövõimetus (50% tema tööajast).
- 9 KL vaidles 1. juunil 2017 BEI töövõimetusrarsti soovitusel vastu, leides, et talle oleks tulnud edasi töötamiseks määrata täielik töövõimetus. Seetõttu palus ta alata EIP personalieeskirjade rakendamiseks vastu võetud EIP personalile kohaldatavate haldussätete (edaspidi „haldussätted“) X lisa artiklis 4 ette nähtud arstliku vahekohtumenetluse.
- 10 EIP määratud sõltumatu arst vaatas KLi läbi 18. oktoobril 2017 ja kinnitas töövõimetusrarsti arvamust. See järeldus edastati EIP-le ja KLile.
- 11 EIP teatas 14. detsembril 2017 KLile, et käimas on arutelu selle üle, kas lubada tal naasta kolmeks kuuks osalise tööajaga tööle teisele ametikohale kui see, kus ta varem töötas, kusjuures 1. jaanuarist 2018 kuni tööle naasmiseni ei ole ta kohustatud oma töökohale ilmuma.
- 12 KLi esindaja vaidles 28. detsembril 2017 vastu arstliku vahekohtu põhjal tehtud EIP järeldustele, väites, et rakendada oleks tulnud pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 13-1 sätestatud töövõimetuskomitee menetlust.
- 13 Kuna EIP nõustus alata menetluse töövõimetuskomitees, esitas ta 9. novembril 2018 järelduse (edaspidi „töövõimetuskomitee 9. novembri 2018. aasta järeldus“), mis oli sõnastatud järgmiselt:

„Psüühilise häire tõttu ei ole [KL] võimeline naasma oma viimasele töökohale endise tööandja juures. Seega on ta töövõimetu EIP suhtes, kuid mitte töövõimetu üldise tööturu suhtes. Töövõimetuskomitee oli selles küsimuses üksmeelne.“
- 14 Sama järeldus on aruandes „9. novembril 2018 kogunenud töövõimetuskomitee tehtud arstlik ekspertiis“, mille koostas arst, kelle nimetasid pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 13-1 kohaselt kaks ülejäänud töövõimetuskomitee koosseisu kuuluvat arsti vastastikusel kokkuleppel.
- 15 Töövõimetuskomitee tegi 23. jaanuaril 2019 töövõimetuskomitee koosseisu kuuluvate arstide esitatud kolme vormi alusel, millel oli märgitud rist lahtrisse „not invalid“ (ei ole töövõimetu) (edaspidi „16. ja 23. jaanuari 2019. aasta vorm“), EIP-le teatavaks oma otsuse, mis võeti vastu ühehäälselt ja mille kohaselt ei ole KL töövõimetu.
- 16 EIP tunnistas 2019. aasta 8. veebruari ja 8. märtsi otsusega KLi töövõimeliseks ja põhjuseeta töölt puudunuks alates 18. veebruarist 2019, mil ta oleks pidanud uuesti tööle asuma.
- 17 Pärast KLi taotlusel alatatud lepitusmenetluse luhtumist tegi EIP president 16. märtsil 2020 teatavaks vastavad lepituskomisjoni järeldused. Lepituskomisjon kinnitas seega 2019. aasta 8. veebruari ja 8. märtsi otsust.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 18 KL esitas vaidlusaluste otsuste tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 11. juunil 2020. Ta esitas hagi põhjendamiseks kaks väidet, millest esimese kohaselt on rikitud pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikleid 46-1 ja 48-1 ning haldussätete artikleid 11.1 ja 11.3 ning tehtud ilmne hindamisviga; teise väite kohaselt on rikitud hoolitsemiskohustust. Käesoleva apellatsioonkaebuse seisukohast on asjakohane ainult esimene väide.
- 19 KL heidab selles väites EIP-le ette seda, et ta leidis vaidlusalustes otsustes, et KL oli töövõimeline ja puudus alates 18. veebruarist 2019 põhjusega töölt. KL märkis sellega seoses, et töövõimetuskomitee 9. novembri 2018. aasta järelduse ja töövõimetuskomitee tehtud arstliku ekspertiisi kohaselt oli ta töövõimetu EIP suhtes. Ta väitis, et see järeldus oli piisav selleks, et tunnistada ta pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 tähenduses töövõimetuks. EIP väitis seevastu, et pensioniskeemi üleminekusätetes on ette nähtud vaid ühte liiki töövõimetus, nimelt töövõimetus üldisel tööturul, ja et töövõimetuskomitee arvamus kajastus 2019. aasta 16. ja 23. jaanuari vormil, milles kinnitati, et KL ei ole töövõimetu.
- 20 Mis puudutab esimesena töövõimetuskomitee arvamuse moodustavaid dokumente, siis leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–73, et vaidlusaluste otsuste õiguspärasust ei tule hinnata mitte ainult 2019. aasta 16. ja 23. jaanuari vormi alusel, vaid ka töövõimetuskomitee 9. novembri 2018. aasta järelduse alusel, mida kinnitas töövõimetuskomitee tehtud arstlik ekspertiis.
- 21 Teisena leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 74–81, et töövõimetuskomitee arvamuse kohaselt, nagu see nähtub käesoleva kohtuotsuse punktis 20 mainitud dokumentidest, ei olnud KL enam suuteline EIPs töötama, kuid oli endiselt võimeline töötama üldisel tööturul.
- 22 Kolmandana leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 83–85, et EIP teenistuja töövõimetus mõistetakse pensioniskeemi üleminekusätete artikli 46-1 ja haldussätete artikli 11.1 tähenduses tuleb hinnata lähtuvalt selle teenistuja võimest jätkata „oma tööülesannete või muude samaväärsete tööülesannete“ täitmist, kusjuures muud tööülesanded peavad olema samuti EIPs täidetavad tööülesanded.
- 23 Sellele hinnangule jõudmiseks leidis Üldkohus esiteks vaidlustatud kohtuotsuse punktides 86–89, et analoogselt personalieeskirjade artikliga 78 viitavad kõnealused EIP eeskirjade sätted selles asutuses täidetavate ülesannete liigitusele. Teiseks rõhutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 90–93, et EIP moodustatud töövõimetuskomiteed on EIP organid ja seega puudub neil õiguslik pädevus hinnata, kas EIP töötajaid on võimelised täitma oma ametiülesandeid väljaspool seda asutust. Kolmandaks ei nõustunud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 94–99 pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklile 51-1 antud EIP tõlgendusega, mille kohaselt puudutab see säte üksnes neid harva esinevaid olukordi, kus EIPs töövõimetus tunnistatud isik teeb väljaspool EIPd tööd, mis erineb EIPs tehtud tööst.
- 24 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 100 ja 101 leidis Üldkohus, et kuna töövõimetuskomitee tuvastas, et KL ei ole võimeline EIPs tööülesandeid täitma, ning pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 ja haldussätete artikli 11.1 tähenduses mõistetakse „töövõimetus“ tuleb hinnata üksnes selle asutuse suhtes, oli EIP kohustatud KLi töövõimetus tunnistama, mistõttu tuli asuda seisukohale, et EIP rikkus nimetatud sätteid, kui ta tunnistas vaidlustatud otsustes KLi töövõimeliseks ja alates 18. veebruarist 2019 põhjusega töölt puudunuks. Seetõttu nõustus Üldkohus KLi hagi esimese väitega ja tühistas need otsused.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

25 EIP palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- kui kohus leiab, et menetlusstaadium lubab vaidluse lahendada, rahuldada tema esimeses kohtuastmes esitatud nõuded;
- mõista mõlema astme kohtukulud välja KLilt.

26 KL palub Euroopa Kohtul:

- jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;
- mõista kohtukulud välja EIP-ilt.

Apellatsioonkaebus

27 EIP esitab apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kaks väidet. Esimene väide, mille kohaselt on mõistet „töövõimetus“ vääralt tõlgendatud, koosneb neljast osast, millest esimest ja neljandat osa tuleb analüüsida koos. Teine väide, mis jaguneb kaheks osaks, mida tuleb analüüsida koos, puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–81 esitatud faktiliste asjaolude moonutamist.

Esimese väite esimene ja neljas osa

Poolte argumendid

- 28 Esimese väite esimeses osas väidab EIP, et leides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 83–85, et „muud samaväärsed tööülesanded“, mida teenistuja ei ole võimeline täitma, et teda saaks pidada töövõimetuks pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 ja haldussätete artikli 11.1 tähenduses, peavad olema EIPs täidetavad tööülesanded, tõlgendas Üldkohus mõistet „töövõimetus“ vastuolus selle asutuse sise-eeskirjadega.
- 29 Esiteks leiab EIP, et kasutades väljendit „oma tööülesanded või muud samaväärsed tööülesanded“, ei tehta pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 46-1 vahet EIPs täidetavate ülesannete ja väljaspool EIPd täidetavate ülesannete vahel ega viidata EIPs täidetavate ülesannete liigitusele. Töövõimetuskomitee täidetaval vormil ei tehta samuti vahet sellel, kas töövõimetus on seotud konkreetselt EIPga või tuleb seda hinnata üldise tööturu suhtes, mistõttu muutis Üldkohus sellise vahetegemisega kõnealuste sise-eeskirjade sõnastust.
- 30 Teiseks aetakse Üldkohtu tõlgenduse tulemusel mõiste „töövõimetus“, mis näeb ette kaitse isikule, kes on muutunud üldiselt töövõimetuks, segi mõistega „töövõime kaotus“, mis on ette nähtud enamikus riigisisestes õiguskordades ja mis puudutab sellisele isikule antavat kaitset, kes ei võimeline töötama konkreetse tööandja heaks.

- 31 Kolmandaks eirab see tõlgendus invaliidsuspensiooni eesmärki, millega kompenseeritakse sotsiaalkaitsemeetmena töötajale töötasu, mille ta on püsiva töövõimetuse tõttu kaotanud. Seisukoht, et teenistujat võib pidada EIPs töötamiseks töövõimeks, kuid võimeliseks tegema samaväärset tööd väljaspool EIPd, oleks selle eesmärgiga ilmselgelt vastuolus. Lisaks tooks selline tõlgendus kaasa raskeid tagajärgi EIP pensionisüsteemi finantstasakaalule ning tekitaks probleeme seoses riiklike vahendite kasutamise ja haldamisega.
- 32 Esimese väite neljandas osas väidab EIP, et Üldkohus tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 98–100 väärtalt pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklit 51-1, mis näeb ette invaliidsuspensiooni vähendamise juhul, kui töövõimeks tunnistatud isik tegeleb tasustatud tegevusega, mis viitab olukordadele, kus EIPs töövõimeks tunnistatud isik teeb mis tahes tööd. Üldkohtu istungil väitis EIP, et see säte puudutab üksnes harvu olukordi, kus töövõimeks tunnistatud isik teeb väljaspool EIPd tööd, mis erineb tema tööst EIPs.
- 33 Kõigepealt väidab EIP, et Üldkohtu tõlgendus on vastuoluline, kuna ta rõhutas pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 51-1 sõnastuse üldist laadi, tegemata vahet, kas tegemist on laadilt välise tegevusega, kuid leidis samas, et nende eeskirjade artikkel 46-1, mis on samuti sõnastatud üldiselt, puudutab mõistet „töövõime“, mis on määratletud seoses EIPs täidetavate ülesannetega.
- 34 Seejärel väidab see asutus, et mõistet „töövõime“ pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 51-1 tähenduses ja artikli 46-1 tähenduses tuleb tõlgendada ühtemoodi. Viimati nimetatud säte ei viita üksnes EIPs täidetavatele ülesannetele, vaid ka väljaspool EIPd täidetavatele ülesannetele. Seega oleks vastuoluline tõlgendada pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklit 51-1 nii, et see viitab töövõimeks tunnistatud isikule, kes teeb väljaspool EIPd sama laadi ja sama intensiivsusega tööd nagu EIPs, mis tähendab, et see artikkel peaks viitama muud liiki tööle.
- 35 Täielikkuse huvides leiab EIP viimasena, et Üldkohtu antud tõlgendus pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklile 51-1 tekitaks alusetu rikastumise olukorrad. Nimelt, kui töövõime teenistuja saab EIP-lt invaliidsuspensiooni, töötades samal ajal täistööajaga väljaspool seda asutust sama nõudlikul ametikohal, tekitaks selle isiku tegelik töövõime küsimusi.
- 36 KL vaidleb EIP argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

- 37 Esimese väite esimeses ja neljandas osas väidab EIP sisuliselt, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta tõlgendas mõistet „töövõime“ – nagu see on toodud muu hulgas pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 46-1 –, arvestades selle sätte sõnastust, konteksti ja invaliidsuspensiooni maksmise eesmärki. Eelkõige leiab ta, et Üldkohus eksis, kui ta asus seisukohale, et väljend „muud samaväärsed tööülesanded“ selle sätte tähenduses viitab üksnes EIPs täidetavatele ülesannetele.
- 38 Kõigepealt ei tulene tõepoolest pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 sõnastusest, et selles peetakse sõnaselgelt silmas EIPs täidetavaid muid samaväärseid tööülesandeid. Osutades kindlustatud isiku võimele täita „oma tööülesandeid või muid samaväärseid tööülesandeid“, võib seda artiklit mõiste „tööülesanded“ kordumise tõttu siiski tõlgendada nii, et lisaks asjaomase teenistuja tööülesannetele peetakse silmas ka muid samaväärseid tööülesandeid EIP sees.

- 39 Seda tõlgendust kinnitab asjaolu, et pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 46-1 kasutatud mõiste „tööülesanded“ on regulatiivset laadi õigusmõiste. Lisaks tuleb tõdeda, et pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 46-1 ei kasutata laiema ulatusega väljendit, nagu pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 51-1 kasutatud väljend „tasustatud tegevus“, mis viitab üldisel tööturul töötamisele.
- 40 Mis puudutab seejärel pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 konteksti, siis esimesena leiab EIP õigesti, et mõistet „töövõimetus“ pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklite 46-1 ja 51-1 tähenduses tuleb tõlgendada ühtemoodi. Sellest ei saa siiski järeldada, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 96–98, et viimati nimetatud artiklit ei saa selle üldist sõnastust arvestades mõista nii, et sellega peetakse silmas üksnes tegevust väljaspool EIPd, mis erineb töövõimetuks tunnistatud isiku tegevusest selles asutuses, vaid seda tuleb tõlgendada nii, et sellega peetakse silmas mis tahes tegevusega tegelemist, sealhulgas selle isiku samaväärset tegevust EIPs.
- 41 Sellega seoses tuleb esiteks tagasi lükata EIP väide, et Üldkohtu antud tõlgendus pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklitele 46-1 ja 51-1 on vastuoluline, kuna selle asutuse sõnul on mõlemad sätted sõnastatud üldiselt, samas kui Üldkohus tugines üksnes teise sätte üldisele laadile. Nimelt, nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 39, kasutatakse pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 51-1 üldist mõistet „tasustatud tegevus“, samas kui artiklis 46-1 kasutatakse mõistet „tööülesanded“, mis käesoleva kohtuotsuse punktist 39 nähtuvalt viitab regulatiivsetele normidele, mida kohaldatakse konkreetse institutsiooni või asutuse töötajatele.
- 42 Teiseks on Üldkohtu antud tõlgendus pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklile 51-1 kooskõlas artikli 46-1 tõlgendusega, mille kohaselt väljendi „muud samaväärsed tööülesanded“ all peetakse silmas muid tööülesandeid EIPs. Nimelt oleks vastuoluline asuda seisukohale, et pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 kohaselt tunnistatakse isik töövõimetuks põhjusel, et ta ei suuda täita oma tööülesandeid või tegeleda muu samaväärse tegevusega üldisel tööturul, mööndes samas, et pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 51-1 kohaselt võib see isik sellise tegevusega tegeleda.
- 43 Teisena tuleb tagasi lükata EIP argument, et mõiste „töövõimetus“ tõlgendus vastab selle mõiste tähendusele eri riigisisestes õiguskordades, samas kui Üldkohtu antud tõlgendus vastab nendes õiguskordades mõistele „töövõime kaotus“. Sellega seoses tuleb vaid märkida – samamoodi nagu märkis EIP oma apellatsioonkaebuses –, et nii pensioniskeemi üleminekueeskirjad kui ka haldussätted kuuluvad EIP reguleerivasse raamistikku, mis on tema enda oma ja riigisisestest õigusnormidest eraldiseisev.
- 44 Lõpuks tuleb märkida, et kuigi on tõsi, et invaliidsuspensiooni maksmisel on sotsiaalne eesmärk, kuivõrd selle eesmärk on tagada, et isik, kes ei suuda füüsiliselt või vaimselt täita püsivalt oma tööülesandeid või muid samaväärseid tööülesandeid, oleks võimeline end ülal pidama, vastab pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 tõlgendus, mille kohaselt peavad nimetatud muud tööülesanded olema EIP-sisesed, nende eeskirjade ülesehitust arvestades nimetatud eesmärgile.
- 45 Nimelt on pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 51-1 sätestatud mehhanism – mille kohaselt vähendatakse invaliidsuspensiooni niivõrd kui invaliidsuspensiooni, lastetoetuste ja töövõimetuks tunnistatud isiku tasustatud tegevusest saadava tulu summa ületab netotöötasu,

mida sellele isikule maksti töövõimetus tunnistamise hetkel – ette nähtud selleks, et lõpetada invaliidsuspensiooni maksmine, kui asjaomane isik jätkab töötamist, millest saadav sissetulek vastab vähemalt töötasule, mida talle maksti EIPs töötamise ajal.

- 46 Niisiis on selle mehhanismi eesmärk vältida olukordi, kus töövõimetus tunnistatud isik alusetult rikastub, ning negatiivseid tagajärgi EIP pensionisüsteemi finantstasakaalule, millele see asutus viitab.
- 47 Siit järeldub, et argumendid, mille EIP esimese väite esimeses ja neljandas osas esitas, ei tõenda, et tõlgendusega, mille Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuses pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 46-1 sisalduvale mõistele „töövõimetus“, rikutakse õigusnormi. Seega tuleb selle väite esimene ja neljas osa põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Esimese väite teine osa

Poolte argumendid

- 48 Esimese väite teises osas väidab EIP, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 90–93, et selle asutuse moodustatud töövõimetuskomiteed on üksnes pädevad otsustama selle üle, kas EIP töötajad on võimelised töötama EIPs. Ta väidab sellega seoses, et töövõimetuskomitee teeb meditsiinilisi järeldusi, mida tuleb pidada lõplikeks, kui need on tehtud nõuetekohastel tingimustel. Selle komitee liikmeks olevate arstide ülesanne on üksnes arstliku arvamuse esitamine, mitte töökeskkonna üle otsustamine.
- 49 EIP märgib, et pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklis 46-1 ei tehta vahet EIPs täidetavate tööülesannete suhtes töövõimetus tunnistamise ja üldise tööturu suhtes töövõimetus tunnistamise vahel ega kehtestata ranget piiri töövõimetuskomiteede pädevusele, kelle ülesanne on hinnata nende isikute tervislikku seisundit, keda võidakse töövõimetus tunnistada.
- 50 Üldkohtu viidatud oht, et EIP töövõimetuskomitee hinnang läheb vastuollu hinnanguga, mille võivad anda teiste liidu institutsioonide või liikmesriigi asutuste moodustatud töövõimetuskomiteed, on hüpoteetiline. Oma tehnilise laadi tõttu peaksid meditsiinilise hinnanguga nõustuma ka teised tervishoiutöötajad, kui ei ilmne uusi asjaolusid. Töövõimetuskomitee pädevust ei saa piirata võimalusega, et teised arstid jõuavad teistsugustele järeldustele.
- 51 KL leiab, et EIP argumendid ei ole põhjendatud.

Euroopa Kohtu hinnang

- 52 Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktides 37–47, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100 õigesti, et mõistet „töövõimetus“ pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 ja haldussätete artikli 11.1 tähenduses tuleb tõlgendada nii, et sellega peetakse silmas EIP teenistajat, kelle puhul on EIP moodustatud töövõimetuskomitee tuvastanud, et ta ei ole võimeline jätkama oma tööülesannete või samaväärsete tööülesannete täitmist selles asutuses.

- 53 Sellest järeldub paratamatult, et nimetatud asutuse moodustatud töövõimetuskomiteed, kes on vastavalt pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklile 48-1 pädevad tuvastama vaidlustamise korral töövõimetuse, kasutavad oma pädevust üksnes seoses asjaomase isiku suutlikkusega täita oma tööülesandeid või samaväärseid tööülesandeid EIPs.
- 54 Tuleb lisada, et kuigi sellise komitee arvamus on tõepoolest meditsiiniline, peab komitee antud hinnangus – nagu väidab KL oma vastuses apellatsioonkaebusele – siiski võtma arvesse töökeskkonda, millest ei saa lahutada tööülesandeid, mida asjaomane isik peab täitma. See on nii seda enam, kui töövõimetuse põhjuseks on psüühilised häired, nagu käesoleval juhul.
- 55 Järelikult tuleb esimese väite teine osa põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Esimese väite kolmas osa

Poolte argumendid

- 56 Esimese väite kolmandas osas leiab EIP, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 86–89 õigusnormi, kui ta tõlgendas pensioniskeemi üleminekueeskirjade artiklit 46-1 ja haldussätete artiklit 11.1 analoogselt personalieeskirjade artikliga 78. Sellega seoses väidab EIP, et selline analoogne tõlgendamine eeldab ühelt poolt tihedat seost kahe kõnealuse õigusliku regulatsiooni vahel ja teiselt poolt lünka esimeses õiguslikus regulatsioonis, mis on liidu õiguse üldpõhimõttega kokkusobimatu. Üldkohus ei ole aga maininud, et sellised asjaolud esineksid.
- 57 Lisaks ei tehta pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 sõnastuses vahet EIPs täidetavate tööülesannete ja väljaspool EIPd täidetavate tööülesannete vahel ega viidata erinevalt personalieeskirjade artiklist 78 selles asutuses täidetavate ülesannete liigitusele. Tuginedes nende kahe sätte vahelisele sarnasusele, jättis Üldkohus need erinevused seega tähelepanuta.
- 58 EIP lisab, et kui esiteks kohaldada tema suhtes analoogia alusel personalieeskirjade artiklit 78, seab see kahtluse alla EIP „õigussüsteemi“ autonoomsuse teistest liidu organitest. Teiseks erineb EIP olukord liidu institutsioonide olukorrast tema suuruse, aga ka EIPs olemasolevate töökohtade eripalgelisuse tõttu.
- 59 KL vaidleb EIP argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

- 60 Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktides 37–47 ja 52, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100 õigesti, et mõistet „töövõimetus“ pensioniskeemi üleminekueeskirjade artikli 46-1 ja haldussätete artikli 11.1 tähenduses tuleb tõlgendada nii, et sellega peetakse silmas EIP teenistujat, kelle puhul on EIP moodustatud töövõimetuskomitee tuvastanud, et ta ei ole võimeline jätkama oma tööülesannete või samaväärsete tööülesannete täitmist selles asutuses.
- 61 Seega, isegi kui oletada, et Üldkohus tugines selle järelduse tegemisel ekslikult osaliselt kõnealuse sätte analoogselle tõlgendusele personalieeskirjade artikliga 78, nagu väidab EIP esimese väite kolmandas osas, tuleb seda pidada tulemusetuks.

- 62 Nimelt tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et kui Üldkohtu esitatud üks põhistustest on piisav kohtuotsuse resolutsiooni põhjendamiseks, ei ole asjaomases kohtuotsuses esitatud muus põhjenduses esineda võival veal igal juhul mõju nimetatud resolutsioonile, mistõttu väide, milles neid vigu mainitakse, on tulemusetu ja tuleb tagasi lükata (17. oktoobri 2019. aasta kohtuotsus *Alcogroup ja Alcodis vs. komisjon*, C-403/18 P, EU:C:2019:870, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 63 Neil asjaoludel tuleb esimese väite kolmas osa tulemusetuse tõttu tagasi lükata ja seega see väide tervikuna tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

- 64 Teises väites leiab EIP, et Üldkohus moonutas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–81 faktilisi asjaolusid, kui ta leidis, et töövõimetuskomitee 9. novembri 2018. aasta järelalus, selle komitee tehtud arstlik ekspertiis ning 2019. aasta 16. ja 23. jaanuari vorm koos moodustavad töövõimetuskomitee arvamuse.
- 65 Selle väite esimeses osas väidab EIP, et vastupidi Üldkohtu seisukohale ei saa töövõimetuskomitee 9. novembri 2018. aasta järelalus ja selle komitee tehtud arstlik ekspertiis nimetatud arvamust moodustada, kuna kõik töövõimetuskomitee liikmed ei andnud oma kaasallkirja; töövõimetuskomitee töö on kollegiaalne ja eeldab üldjuhul, et menetluse tulemuse seisukohast annaksid kõik liikmed samale dokumendile oma kaasallkirja.
- 66 EIP leiab, et esineb vastuolu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 72, mille kohaselt võis töövõimetuskomitee jõuda ilma KLi läbi vaatamata 9. novembri 2018. aasta järelaluse, mida kinnitas hiljem töövõimetuskomitee esimees 21. novembril 2018 pärast KLi läbivaatamist. EIP on seisukohal, et lisaks sellele, et see tõdemus on spekulatiivne, ei tohiks töövõimetuskomitee esimehel olla võimalik asendada komitee teisi liikmeid oma hinnangu andmisel.
- 67 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66 sisalduva Üldkohtu hinnangu kohta, et teised töövõimetuskomitee liikmed ei vaielnud eespool nimetatud dokumentide sisule vastu, rõhutab EIP, et üksnes 2019. aasta 16. ja 23. jaanuari vormile kirjutasid alla kõik komitee liikmed ja seega moodustavad need ainsana ametliku arvamuse.
- 68 Selle väite teise osa kohta märgib EIP, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 81 tehtud järelalus, mille kohaselt oli töövõimetuskomitee arvamuse, et KL ei ole enam suuteline EIPs tööülesandeid täitma, kuid on võimeline töötama üldisel tööturul, ei nähtu vormidest, millele kõik töövõimetuskomitee liikmed 2019. aasta jaanuaris alla kirjutasid.
- 69 KL vaidleb EIP argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

- 70 Kuigi EIP väidab, et Üldkohus moonutas faktilisi asjaolusid, ilmneb tema argumentidest, et oma teise väitega soovib ta tegelikult vastu vaielda õiguslikule kvalifikatsioonile, mille Üldkohus andis töövõimetuskomitee 9. novembri 2018. aasta järelalusele ja selle komitee tehtud arstlikule

ekspertiisile. EIP sõnul ei ole tegemist dokumentidega, mida tuleb töövõimekomitee arvamuse sisu kindlaksmääramisel arvesse võtta, nagu Üldkohus leidis, kuna komitee arvamuse moodustavad üksnes 2019. aasta 16. ja 23. jaanuari vorm.

- 71 Sellega seoses tugineb EIP peaasjalikult argumendile, et esimesi dokumente ei olnud kõik töövõimekomitee liikmed allkirjastanud. Seejuures kordab ta vaid argumente, mille ta esitas Üldkohtus, kuid ei täpsusta, kuidas rikub õigusnormi nendele argumentidele eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktis 67 antud Üldkohtu vastus.
- 72 Tuleb meenutada, et apellatsioonkaebus, mis ei sisalda argumente, mis on konkreetselt suunatud edasikaevatud kohtuotsuses toime pandud õigusnormide rikkumiste selgitamisele, vaid piirdub Üldkohtus juba esitatud väidete ja argumentide kordamise või taasesitamisega, on tegelikult taotlus vaadata uuesti läbi Üldkohtule esitatud hagiavaldus – see aga ei ole Euroopa Kohtu pädevuses (28. jaanuari 2021. aasta kohtuotsus Qualcomm ja Qualcomm Europe vs. komisjon, C-466/19 P, EU:C:2021:76, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 73 Järelikult tuleb teine väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.
- 74 Kõigist eespool esitatud kaalutlustest lähtudes tuleb apellatsioonkaebus rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 75 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 76 Kuna KL nõudis käesolevas asjas kohtukulude hüvitamist EIP-lt ja viimane on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb EIP kohtukulud apellatsioonimenetluses jätta tema enda kanda ja mõista temalt välja KLi kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (seitsmes koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Jätta Euroopa Investeerimispannga (EIP) kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja KLi kohtukulud.

Allkirjad